

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρὸς σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμοὺς μητρὸς σου· στέφανον γὰρ χρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλειδὸν χρύσειον περὶ σφῶ τραχήλῳ. »
Παροιμία: Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκορδάφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάρα.

ΤΟ ΔΕΜΑΤΙΟΝ ΤΩΝ ΝΟΡΒΕΓΙΩΝ.

Ἡ Σβεκία καὶ Νορβεγία εἶναι ἀπὸ τὰς βορείους ἐπικρατείας τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐνῶ εἶναι περικυκλωμένη πανταχόθεν ἀπὸ θαλάσσας, μόνον πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν ἐνοῦται μὲ τὴν Ῥωσίαν, καὶ οὕτω σχηματίζεται μία ἀπὸ τὰς μεγάλας χερσονήσους τῆς Εὐρώπης.

Οἱ Νορβεγοὶ ἔχουσι μίαν καλὴν συνήθειαν, δηλ: νὰ δένωσι κατ' ἔτος τὰ Χριστούγεννα εἰς τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας τοῦ χορτοβολῶνός των δερμάτιον ἀσταχύων σίτου, διὰ νὰ πηγαίνωσι τὰ πουλάκια καὶ εὐρίσκωσι τροφήν, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἑορτάζωσι καὶ αὐτὰ μὲ εὐχαρίστησιν τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Τὸ δερμάτιον αὐτὸ μένει ἕως εἰς τὸ ἄλλο ἔτος, καὶ ὅταν ἔλθῃ πάλιν ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀλλάζουσιν αὐτό, καὶ θέτουσιν ἄλλο νέον.

Ἡ συνήθεια αὕτη, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, εἶναι φιλάνθρωπος· διότι φαντασθῆτε, πόσον ἠθελον δυσκολευέσθαι τὰ καὶ μὲνα τὰ πουλάκια, διὰ νὰ εὐρίσκωσι τροφήν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ χειμῶν ἐννέα μῆνας, ὅπου αἱ χιόνες εἶναι ἀφθονοί, ὁ πάγος διαρκής, αἱ ἡμέραι μικραὶ, καὶ αἱ νύκτες μακρὰ καὶ σκοτειναί.

Ἐπεθύμουν δὲ νὰ ἐγνώριζα, ἂν καὶ σεῖς, ὦ φίλοι παῖδες, ἠθέλετε φανῆ εὐεργετικοὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὴν εὐφροσύνην ταύτην ἐποχὴν τοῦ χρόνου. Καὶ σεῖς μὲν κάθεσθε ὀλόγυρα εἰς τὴν ὥραιαν φωτίαν τῆς ἐστίας σας, ἀλλὰ δὲν θέλετε ἄρά γε συνδράμει τὰ πτωχὰ παιδιά τῆς γειτονίας, τὰ ὅποια μὲ τὰ γλυκέα βλέμματά των, καὶ μὲ τὰς ζωηρὰς φωνάς των σὰς εὐχονται νὰ περάσῃτε φαιδροὶ τὰ Χριστούγεννα καὶ εὐτυχεῖς τὸ νέον ἔτος; Καὶ ἂν τινόντι φυλάττετε τὰ παραγγέλματα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, δὲν θέλετε φροντίσει μὲ πάντα τρό-

πον διὰ νὰ συνεορτάσωσι καὶ αὐτὰ μὲ σὰς τὴν χαρμώσουν ταύτην ἡμέραν μὲ κάποιαν εὐχαρίστησιν;

Ἄλλ' ὦ ἀγαπητοὶ μου, μικροὶ φίλοι, ὑπάρχουσι τόποι, ὅπου ὁ χειμῶν δὲν ἐπικρατεῖ ἐννέα μῆνας τὸ ἔτος μόνον, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸ ἔτος· αἱ νύκτες δὲν εἶναι μόνον μακρὰί, ἀλλ' ἀτελεύτηται. Διότι εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. Οἱ δὲ τόποι αὐτοὶ εἶναι τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπου ἐπικάθηται σκότος ψηλαφητόν, τὸ σκότος τῆς θρησκείας. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καὶ δι' αὐτοὺς ἡ λαμπρὰ ἐκεῖνη ἡμέρα, καὶ τότε ὁμοῦ θέλομεν πανηγυρίσει τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΛΕΘΡΙΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΠΛΕΤΟΥ
ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ.

Ἐπειδὴ, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, καὶ ὁ ἀξιότιμος συντάκτης τοῦ κοινοφελοῦς τούτου συγγράμματος προσπαθεῖ πάντοτε νὰ εὐχαρίσῃ τὴν φιλομαθειάν σας μὲ ποικίλας γνώσεις, διὰ τοῦτο ἠθέλησα καὶ ἐγώ, μετὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀλεκτορομαχίας, νὰ σὰς λαλήσω σήμερον περὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο οὐσιώδους.

Γνωρίζετε, βεβαίως, ὅτι τὰ ὄργανα, μὲ τὰ ὅποια αἰσθανόμεθα, καὶ τὰ ὅποια λέγονται αἰσθήσεις, εἶναι πέντε· ἡ ὄρασις, μὲ τὴν ὅποιαν βλέπομεν, ἡ ἀκοή, μὲ τὴν ὅποιαν ἀκούομεν, ἡ γεῦσις, μὲ τὴν ὅποιαν γευόμεθα, ἡ ὄσφρησις, μὲ τὴν ὅποιαν ὀσφραίνόμεθα, καὶ ἡ ἀφή, μὲ τὴν ὅποιαν πιάνομεν τὰ πράγματα. Ἐκ τῶν αἰσθητηρίων τούτων ὀργάνων, μὲ τὰ ὅποια ὁ Δημιουργὸς μᾶς ἐπροίκισε, τὸ εὐγενέστερον καὶ πολυτιμότερον εἶναι, βεβαίως, τὸ τῆς ὀράσεως· διὰ τοῦτο δικαίως ὁ μὲν Πλάτων, ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων,

αὐτὸ τὸ ὄργανον τῆς ὀράσεως ὠνόμαζε τὸ εὐγενέστερον τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, καὶ τὸ πολυτιμότερον δῶρον τῶν θεῶν· ὁ δὲ Ὀρφεύς, περὶ τοῦ ὁποίου ἴσως θὰ μάθητε κατόπιν εἰς τὴν μυθολογίαν, ὅτι ἦτο περίφημος μουσικός, καὶ ὅτι ὅτε ἐπαίξε τὴν λύραν του, τὰ θηρία ἤρχοντο καὶ τοῦ ἐγλυφον τοὺς πόδας, ὠνόμαζε τὸ ὄργανον τῆς ὀράσεως, καθρέπτην τῆς φύσεως, καὶ ἥλιον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Καὶ ὅμως τὸ τόσον εὐγενές, ὅσον καὶ πολύτιμον τοῦτο ὄργανον, τοσοῦτον εὐκόλως προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀπλέτου (ὑπερβολικοῦ) φωτός, ὥστε πάμπολλα παραδείγματα ἀναφέρονται ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχασαν τὴν ὄρασιν των, εἴτε διότι ἀμέσως καὶ αὐθαδῶς ἠτένισαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν ἥλιον, εἴτε διότι ἐκύτταξαν πολλὴν ὥραν εἰς στυλινὰ καὶ λευκὰ πράγματα, εἰς τὰ ὅποια ἐκτύπων αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἀκούσατε μὲ προσοχὴν τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν.

*Ἐμποροὶ κωμοπόλεως τινος τῆς Γαλλίας, ταξειδεύοντες πρὸ τινων ἐτῶν ἐπὶ σκοπῷ λαθρεμπορίου εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀπεφάσισαν πρὸς ἀποφυγὴν τελωνιακῶν φόρων κατὰ τὴν ἐπανοδὸν των εἰς Γαλλίαν, νὰ υπερβῶσι τὰ ὑψηλότατα καὶ χιονοσκεπῆ τότε ὄρη Πυρρήνια, τὰ ὅποια διαχωρίζουσι τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἕως τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Μετ' ἐπίπονον ὁδοιπορίαν καὶ ἀνηκούστους κακουχίας, ἐπέτυχον μὲν τοῦ σκοποῦ των, ἐπειδὴ ὅμως ἠναγκάζοντο κατὰ τὴν μακρυνὴν ὁδοιπορίαν των νὰ βλέπωσι τὴν λάμπουσαν ἀπὸ τὸν ἥλιον κατάλευκον χιόναν, ἐπλήρωσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν δολίαν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν των, χάσαντες οἱ περισσότεροι τὴν ὄρασιν των.

Τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ ἀπλέτου ἢ ἀφθόνου φωτός, τὸ ὅποιον προσπίπτει αἰφνιδίως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, γνωρίζων, φαίνεται, κάλλιστα καὶ ὁ Διονύσιος, ὁ ὀμότετος τῶν Συ-

ρακουσῶν τύρχνος, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται τόσος λόγος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, συνέλαβε τὴν σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον ἐκείνην ιδέαν, τοῦ νὰ τυφλώσῃ ἀπαντας τοὺς καταδίκους, ἐμβάζων αἰφνιδίως καὶ κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὰς σκοτεινοτάτας φυλακὰς των ζωηροτάτην λάμπην φωτός, καὶ ἀφαιρῶν τοιούτοτρόπως ἀπὸ τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα ὄντα, ὁμοῦ μὲ τὰς εὐεργετικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, καὶ τὸν πολύτιμον λύχνον τοῦ σώματος των.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ περὶ τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τοῦ ὑπερβολικοῦ φωτός, ἃς ἴδωμεν δὲ ποῖαν βλάβην δύνανται νὰ προξενήσῃ, καὶ ἡ πολυχρόνιος διαμονὴ ἡμῶν ἐν τῷ σκότει.

Διηγοῦνται, ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας ἐνὸς βασιλέως τῆς Γαλλίας, Καρόλου τοῦ πρώτου, Ἄγγλος τις, ἔνοχος κακουργήματος, συνελήφθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἀπήχθη σιδηροδέσμιος εἰς σκοτεινοτάτην φυλακὴν, ὅπου διατρίβων ἠδύνατο παραδόξως μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ νὰ διακρίνη οὐχὶ μόνον τὰ πλησίον τῆς κλίνης του μεγάλα ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ τοὺς συχνοτάτα ἐπισκεπτομένους αὐτὸν μικροτάτους μῦς (ποντικούς). Ὅτε δὲ ἀργότερον ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, ἔγεινε τοσοῦτον εὐαίσθητος πρὸς τὸ φῶς, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ μὲνη, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἐν τῇ φυλακῇ, μεχριστοῦ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον συνειθῆσῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐννοεῖτε, βεβίως, ὅποιαν βλάβην ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ καὶ ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ ζωογονοῦτος ἡμᾶς ἡλίου, ἂν, ἐκ σοφῆς προνοίας τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός πρὸς τὰ πλάσματά του, δὲν προειδοποιούντο, οὕτως εἰπεῖν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου μὲ τὸ χρυσοῦφαῖνον τὰ νέφη ἐλαφρὸν φῶς, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται λυκαυγές.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΛΕΣΛΑΝΗΣ.

Ο ΧΙΤΩΝ ΤΟΥ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ ΝΕΣΣΟΥ.

Εἰς τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ἀνέφερα, ὅτε σᾶς ἐδιηγῆθην τὸν μῦθον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δαφνῆς, ὑπῆρχε λαός τις παράδοξος, ἔχοντες τὴν μὲν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας ἀνθρώπου, τὸ δὲ σῶμα ἵππου. Τούτους ὠνόμαζον Κενταύρους, καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ τέρατα ταῦτα ἦσαν περίφημα. Εἰς ἐκ τούτων ὀνομαζόμενος Χείρων, ἦτο ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὅποιον ἐδίδαξε τὴν ἰατρικὴν ἄλλοι ἐγνώριζον ἄλλας τέχνας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν κακοὶ καὶ ὑπερήφανοι, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς τοὺς ἐφόρευσαν σχεδὸν ὅλους μὲ τὰ βέλη των, καὶ μόνον ὀλίγοι ἔμειναν ἀπὸ τὰ μυθώδη ταῦτα ὄντα. (βλ. σ. 25.)

Ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῆ, ἔλαβε σύζυγον μίαν βασιλόπαιδα, ὀνομαζομένην Δηϊάνειραν, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ ἐνὸς δυνατοῦ βασιλέως τῶν περιχώρων ἐκείνων. Ἀφ' οὗ ἐγενεῖν ὁ γάμος, ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐφθασεν εἰς τὰς ὄχθας ἐνὸς ποταμοῦ· καὶ ἐνῶ ἐσυλλογιζέτο πῶς νὰ τὸν διαβῆ, ἰδοὺ παρουσιάζεται πρὸς αὐτὸν εἰς Κένταυρος ὀνομαζόμενος Νέσσος, καὶ τοῦ προτείνει νὰ λάβῃ τὴν Δηϊάνειραν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ νὰ τὴν περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλὰ μόλις τὸ τέρας ἐφορτώθη μὲ τὸ πολύτεμον ἐκεῖνο φορτίον, ἤρχισεν εὐθὺς νὰ τρέχῃ, φέρων τὴν Δηϊάνειραν εἰς τοὺς τόπους τῶν Κενταύρων. Βλέπων δὲ ὁ Ἡρακλῆς τὴν δολιότητά του ταύτην, τὸν ἐτόξευτε μὲ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα βέλη του, καὶ διεπέρασε τὸ σῶμα τοῦ ἀπίστου Νέσσου. Καὶ ἐξέπνευσε μὲν σχεδὸν παρευθὺς ὁ Νέσσος, ἀλλ' ἐπρόλαθε νὰ δώσῃ εἰς τὴν Δηϊάνειραν τὸν καταματωμένον χιτῶνα, τὸν ὅποιον ἐφόρει, βεβαιώνων αὐτήν, ὅτε ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἤθελέ ποτε νὰ νυμφευθῆ ἄλλην γυναῖκα, αὐτὸς ὁ χιτῶν ἤθελε τὸν ἐμποδίσαι. Ἡ εὐκολόπιστος Δηϊάνειρα ἔλαβε τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο δῶρον, τὸ ὅποιον θέλετε ἰδεῖ τί ἀποτελέσματα ἐπέφερον.

Μετὰ τινὰ καιρὸν, ὡς ἐὰν ὁ Νέσσος ἐπρομάντευσεν, ὁ Ἡρακλῆς ἀπεφάσισε νὰ συζευθῆ ἄλλην βασιλόπαιδα Ἰόλην ὀνόματι, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης ὠραία, ὡς ἡ Δηϊάνειρα· αὕτη δὲ πληροφορηθεῖσα ἐντελῶς περὶ τοῦ σκοποῦ του τούτου, τὸσον ἐζηλοτύπησεν, ὥστε ἀπεφά-

σισε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ καταστρεπτικὸν ἐκεῖνο δῶρον τοῦ Νέσσου.

Νομίζω, ὅτι ἄλλοτε σᾶς εἶπον, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ἡ ζηλοτυπία εἶναι τρομερὸν ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον δύναται νὰ διαφθεῖρῃ τὰς καλλιτέρας φύσεις, καὶ αὕτη ἡ Δηϊάνειρα κυριευθεῖσα ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο, ἐγένετο ἄξια κατηγορίας· ἀλλ' αὕτη δὲν ἐγνώριζε τί κακὸν ἐμελλε νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτόν, ἤθελε προτιμῆσαι ν' ἀποθάνῃ ἀπειρακίς αὐτῆ, παρὰ νὰ γίνῃ αἰτία τοῦ ἐλαχίστου δυστυχήματος εἰς τὸν ἀγαπητόν της σύζυγον.

Ἐνθυμείσθε ἀναμφιβόλως, ὅτι τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν βαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ἰδρας, καὶ ὅτι ὅσοι ἐπληγόνοντο ἀπὸ αὐτά, δὲν ἠδύναντο νὰ θεραπευθῶσιν· ἐπομένως καὶ ὁ χιτῶν τοῦ Νέσσου, ἀφ' οὗ ἐδάφη μὲ τὸ φαρμακευμένον αἷμα τῶν πληγῶν του, ἦτο δηλητηριασμένος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπὸ τὴν σύζυγόν του ὡς δῶρον, τὸν ἐνεδύθη χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ διόλου.

Ἀλλὰ μόλις ἐφόρεσε τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἐνδυμα ἠσθάνθη, ὅτι πῦρ δυνατὸν ἐμβαιεν ἕως τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων του. Φρικτοὺς πόνους ἤκουεν εἰς ὅλα του τὰ μέλη, καὶ ὅτε ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλλῃ ἐπάνωθεν του τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον χιτῶνα, ἀπέσπασε συγχρόνως καὶ κομμάτια κρέατος. Μετ' ὀλίγον δὲ οἱ πόνοι τὸν ἔκαμαν ἐντελῶς μανιωδῆ, καὶ τὸσον φρικτοὶ ἀναστεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ πλατὺ στήθος του, ὥστε λέγουσιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τῆς θαλάσσης, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ βάθη τοῦ πελάγους, ἔτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον των.

Αἶφνης ἐφαίνετο ἀποσπῶν μὲ τὰς δυνατάς του χεῖρας ὑπερμεγέθεις βράχους, ἡ ὑψηλὰς πεύκας τῶν ὀρέων, τὰς ὁποίας ἐφῆριπτε μὲ πολὺν κρότον εἰς τὰς πεδιάδας. Ὁ δυστυχῆς Λύκας, ὁ ὑπῆρέτης τῆς Δηϊάνειρας, ὅστις τοῦ ἔφερε τὸ σκληρὸν δῶρον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐγενεῖ θυμὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του· διότι ἐπειδὴ ἠθελῆσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ἥρωα διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἤρπασε καὶ τὸν ἐτρενδόνισεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου μετεβλήθη εἰς βράχον, ὅστις διὰ πολὺν καιρὸν εἶχε ἀνθρώπινον σχῆμα.

Ἐν τούτοις οἱ πόνοι τοῦ Ἡρακλέους ἤρχισαν νὰ καταπραϋνῶνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νὰ γίνεταί πάλιν ἀτρόμητος καὶ με-

γαλυπρεπής· ἀλλὰ τὸ φαρμάκιον ἐξηκολούθει νὰ κάμνη τὴν φθοροποιὰν ἐνέργειάν του, καὶ ἀπεφάσισε πλέον νὰ τελειώσῃ τὰ δεινά του.

Τότε φωνάζας μὲ τὴν δυνατὴν καὶ βροντώδη φωνὴν του τὸν φίλον του Φιλοκτήτην, ὁ ὅποιος τότε μόνον εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, ὅτε εἶδε τὸ δυστύχημα τοῦ Λύχα, ἠθέλησε νὰ τὸν ἀσπασθῆ πρὶν ἀποθάνῃ· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς παρευθὺς, ὅτι ἠδύνατο νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὸ φρικώδες φαρμάκιον, τὸ ὁποῖον τοῦ κατέτρωγε τὰς σάρκας, ἀνέκραξε θλιβερώς· « Ἀλοῖμονον, οὐδὲ νὰ σὲ ἀσπασθῶ, ἀκριβέ μου φίλε, μοῦ εἶναι δυνατὸν. »

Ο ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ (σχ. 25.)

Ἄφου εἶπε ταῦτα συνήθροισε τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐξερίζωσε, καὶ ἔκκευε μίαν μεγάλην πυρὰν, ὁμοίαν μὲ ἐκεῖνας, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι ἔκαιον τοὺς νεκροὺς των, καθὼς εἰς τὸ περὶ ἀμιάντου λίθου σὰς εἶπον. Εὐθὺς δὲ ἀφου ἐτελειώσεν ἡ ὀλεθρία αὕτη ἐργασία, ἀνέβη ὁ ἴδιος εἰς τὴν πυρὰν, ἐξήλωσεν ἐπάνω τὸ δέρμα τοῦ λέοντος τῆς Περμαίας, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἄφηνεν ἀπ' ἐπάνω του, καὶ ἀκουμβῶν εἰς τὸ βόβαλον του, ἐπρόσταξε τὸν Φιλοκτήτην νὰ ἀνάψῃ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τὸν κατακύψῃ καὶ τὸν μεταβάλῃ εἰς στάκτην. Εὐγνωμονῶν δὲ διὰ τὴν τελευταίαν ταῦτην ἐκδούλευσιν, ἐδώρησε πρὸς τὸν φίλον του

τοῦτον φαρέτραν, δηλ. θήκην, γεμάτην ἀπὸ τὰ βέλη ἐκεῖνα, τὰ βαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ἰδρας, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν τὸν ὀλεθρὸν του· παραδίδων δὲ ταῦτα εἰς αὐτὸν τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα τὸν τόπον, ὅπου ἀπέθανε, διὰ νὰ μὴ ἀναφανῶσι πάλιν ἄλλοι λησταὶ καὶ τέρατα εἰς τὴν γῆν, νομίζοντες, ὅτι ζῆ ἀκόμη.

Μετὰ τοῦτο, μικροὶ μοῦ φίλοι, ὁ ἥρωες ἐφάνη ὅπως οὐν ἀτάραχος, καὶ ὅτε αἱ φλόγες τὸν περιεκύκλωσαν ἐξ ὀλοκλήρου, ὁ Φιλοκτήτης παρετήρησε τὸ πρόσωπόν του τόσον γαλήνιον, ὡς ὅτε διέτρεχε τὴν γῆν μὲ τὸ βόβαλόν του. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Ζεὺς τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, διὰ νὰ λάβῃ θείας τιμὰς, τῶν ὁποίων ἦτο ἀξίος διὰ τοὺς ἀθλους καὶ τὴν ἀνδρίαν του· τοῦ ἔδωκε δὲ καὶ εἰς γυναῖκα τὴν Ἥθην, καὶ ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους νὰ στήσωσι πρὸς τιμὴν του βωμούς.

Ἄν καὶ γνωρίζω, ὅτι ἔχετε πολλὴν κρίσιν, ὥστε νὰ μὴ πιστεύσητε, ὅτι ὑπῆρξάν ποτε τέρατα κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν ἀνθρώποι, κατὰ τὸ ἥμισυ δὲ ἵπποι, πρέπει ὅτι νὰ σὰς γνωστοποιήσω, ὅτι αὐτοὶ οἱ νομιζόμενοι Κένταυροι, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Νέστος, δὲν ἦσαν ἄλλο τι, παρὰ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπέδιδον τὸν τρόπον τοῦ νὰ ἐξημερώνωσι τοὺς ἀγρίους ἵππους. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχεν εἰς τὰ στρατεύματά του πολυάριθμον σῶμα Θεσσαλῶν ἱππέων, τοὺς ὁποίους ἡ εὐπιστία τῶν ἀνθρώπων μετεμόρφωσεν ὅλως δίσλου εἰς μυθώδη καὶ ἀνύπαρκα ὄντα.

Ὁ μῦθος οὗτος τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνδιεστρίψαμεν πολὺν καιρὸν, ὦ φίλοι παῖδες, εἶναι, βεβαίως, ἐκ τῶν περιεργωτέρων καὶ σπουδαιωτέρων, ἐξ ὧσων δύναμαι νὰ σὰς διηγηθῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζητε τί σημαίνει, σὰς λέγω, ὅτι ὑπάρχει πολλὴ ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ Ἡρακλέους ἡμῶν καὶ τοῦ Ὀσίριδος τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ὁποῖοι καὶ οἱ δύο παρίστανον τὸν ἥλιον· οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους, παρίστανον τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἔτους, τοὺς ὁποίους ὁ ἥλιος διὰ τῆς ἀκατακύπτου ἐμφανιστέως του προσηγορεύει, καὶ ὅταν ἀρχίζητε νὰ μνησθῆτε περὶ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων,

θὰ καταλάβητε ἀκόμη εὐκολώτερα τὰ κύρια συμβάντα τοῦ μυθώδους τούτου προσώπου.

ΟΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ.

Οἱ μύρμηκες εἶναι ἔντομα, διότι ἔχρουσι ἔντομάς ἢ χωρίσματα εἰς τὸ σῶμά των ἔχουσι τριγωνικὴν κεφαλὴν, τὸ ἀνώτερον χεῖλος τοῦ στόματός των πλατὺ, σιαγόνας δυνατάς, καὶ κερατάκια κυρτά, εἰς δὲ τὸ στῆθος θώρακα λεπιδοτόν. Ζῶσι δὲ τὰ ἔντομα ταῦτα κατὰ κοινωνίας, καθὼς καὶ οἱ κάστορες, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ἐλάλησα, καὶ αἱ μέλισσαι, περὶ τῶν ὁποίων, Θεοῦ θέλοντος, θὰ σὰς λαλήσω.

Οἱ μύρμηκες διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τοὺς ἀρσενικούς, εἰς τοὺς θηλυκούς, καὶ εἰς οὐδέτερους ἢ ἐργατικούς. Οἱ μύρμηκες δὲν γεννῶνται καθὼς τὸ πρόβατον, ὁ σκύλος, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα, ἀλλὰ κλωσσοῦνται καθὼς τὰ αὐγά τῆς ὄρνιθος καὶ ἄλλων ζῶων. Κλωσσοῦνται δὲ τὰ αὐγά τῶν μυρμηκίων δεκαπέντε ἡμέρας, μετὰ τὰς ὁποίας σπάζουσι τὸ κέλυφος (τόσφιλον τοῦ αὐγοῦ) καὶ ἐξέρχονται εἰς σχῆμα σκωληκιδίου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *νύμφη*. Εὐθὺς ἀφοῦ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος οἱ ἐργάται ἢ οὐδέτεροι μύρμηκες φέρουσι τὰς νύμφας εἰς τὰς θύρας τῆς μυρμηκοφωλεᾶς των διὰ νὰ θερμανθῶσι, καὶ ἔπειτα τὰς τοποθετῶσιν εἰς πλεον ἀνάβαθα μέρη, καὶ τὰς τρέφουσι χώνοντες εἰς τὸ στόμα των χυμούς γλυκεῖς, τοὺς ὁποίους ἐσύναζαν. "Όταν αἱ νύμφαι μεγαλώσωσιν ἀρκετά, τότε οἱ ἐργάται σπάζουσιν τὸ μεταξωτὸν σκέπασμα, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη ὀλόγυρα εἰς αὐτάς, τὰς ἐλευθερώνουσιν ἀπ' αὐτό, καὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ τὰς τρέφωσιν, ἕως οὗ φθάσωσιν εἰς κατάστασιν νὰ ἀρχίσωσι ἐργασίαν. "Όταν δὲ πλησιάσῃ τὸ τέλος τοῦ θέρους, οἱ ἀρσενικοὶ καὶ οἱ θηλυκοὶ ἀποκτῶσι πτερὰ καὶ πετῶσιν εἰς τὸν ἄερα, κατόπιν ὁμως τὰ πτερὰ ταῦτα πίστουσι.

Οἱ δὲ ἐργατικοὶ ἢ οὐδέτεροι μύρμηκες χροιστοῦσι νὰ προνοῶσι περὶ τῶν ἀναγκῶν ὅλης τῆς κοινωνίας των, νὰ συναθροίζωσι ὑλικόν διὰ τὰς φωλεᾶς των, νὰ ἐπιστατῶσιν εἰς τὴν κατασκευὴν των, νὰ συνάγωσι τὰς ἀναγκείας ζωοτροφίας διὰ τὰ σκωλήκια, τὰ ὁποῖα

μέλλουσι νὰ γίνωσι καὶ αὐτὰ μύρμηκες, καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς μύρμηκας. Πάντοτε φαίνονται εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν, περιπατοῦντες ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου πρὸς εὔρεσιν τροφῆς, εἰς δύο σειράς· καὶ ἀπὸ μὲν τὸ ἐν μέρος πορεύονται ὅσοι ἐκβαίνουσιν ἀπὸ τὴν μυρμηκοφωλεάν, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο ὅσοι ἐπιστρέφουσιν εἰς αὐτήν. Καὶ ἄλλοι μὲν φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν φιλοπόνως κόκκους ἐνίοτε μεγαλειτέρους καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς ἰδίους· ἄλλοι δὲ συναθροίζονται διὰ νὰ σύρωσι κανὲν ἄχυρον, ἢ κομμάτιον χόρτου, ἢ ξυλαρίον. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὅσοι μένουσιν εἰς τὰς φωλεᾶς ἐξακολουθοῦσι νὰ κτίζωσι καμάρας, νὰ τὰς στερεώνωσι, καὶ νὰ σκάπτωσιν ἀποθήκας, ὅπου αἱ νύμφαι θέλουσιν εὔρει τὰς ἀναγκαίας τροφάς των.

Οἱ μύρμηκες τρέφονται μὲ γλυκέα πράγματα· διὰ ταῦτα συχνάκις βλέπομεν νὰ ἐφορμῶσι κατὰ κοπάδια εἰς τὰ ἀρμάρια, ὅπου ὑπάρχουσι γλυκύματα, ζάχαρις, μέλι κλπ. Κυνηγῶσι δὲ μὲ πολὺ περίεργον τρόπον τὰ μικρὰ ζώδια, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὰς τριανταφυλλέας, ροδακινίας, εἰς τὰς ἀμυγδαλέας, εἰς τοὺς πλατάνους κλπ. ὄχι διὰ νὰ φάγωσιν αὐτὰ τὰ ἔντομα, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀφαιρέσωσι μόνον ἀπὸ αὐτὰ μίαν ὕλην ἀπὸ κόμμι καὶ ζάχαριν, ἢ ὁποῖα περικυκλώνει τὸ σῶμά των. Ἀπογυμνώνουσι δὲ τὰ σκωληκάκια ταῦτα ἀπὸ τὴν ὕλην ἐκείνην πολὺ εὐκόλα, διότι εἶναι προσκολλημένα ἐπάνω εἰς τὸν κλάδον ἢ εἰς τὸ φύλλον, ὅπου ἐξεκολλάθησαν.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, πιάνουσιν αἰχμαλώτους τὰ σκωληκίδια ταῦτα, καὶ τοῖς δίδουσι κατάλληλον τροφήν, διὰ νὰ ἐκβάλωσι τὴν ζαχαρώδη ὕλην, ἢ ὁποῖα ἐσομένως θὰ χρησιμεύσῃ δι' αὐτοὺς τοὺς μύρμηκας ὡς τροφή. Πρὸς δὲ τούτοις φορτῶνονται καὶ φέρουσιν εἰς τὰς φωλεᾶς των καὶ τὰ αὐγά αὐτῶν τῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτουσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, καὶ ἀνατρέφουσι τὰ νεογνά μὲ πολλὴν φροντίδα, πάντοτε βέβαια διὰ νὰ τραφῶσιν ἐξ αὐτῶν. Προσέχουσι δὲ παρὰ πολὺ νὰ μὴ τὰ πληγώσωσι, καὶ φαίνονται μᾶλλον, ὅτι τὰ χαϊδεύουσι μὲ τὰ κεράτια των, ὡς διὰ νὰ τὰ παρακινήσωσι νὰ δώσωσι θεληματικῶς τὸν γλυκὺν αὐτὸν χυμόν, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶσιν. Εἶναι πολὺ παραδοξὸν θέμα νὰ βλέπῃ τις τὰς θαυμασίας ἐργασίας τοῦ

μικροῦ τούτου ζώου, καὶ τὰς νοήμονας φροντίδας, τὰς ὁποίας καταβάλλει διὰ τὴν προμηθεύσῃ τροφήν εἰς τὴν κοινωσίαν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ μέρος, καὶ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους του, ἢ κάλλιον νὰ εἴπωμεν, εἰς τὰ ποιμίαιά του, διότι τὰ σκωληκίδια ἐκεῖνα δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα παρὰ ποιμίαια τοῦ μύρμηκος.

Οἱ μύρμηκες δὲν κατατρώγουσι ποτε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὸ ἐναντίον μάλιστα, κυνηγῶσι τὰ ἔντομα· ποτὲ δὲν ἐγγίζουσι τοὺς κηρούς, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλα ἔντομα ἀρχίσωσι νὰ τοὺς φθείρῳσιν. Ἄλλ' ὅταν ἀνοίγῳσι τὰς μυρμηκοφωλεάς των ὀλόγυρα εἰς τὰ δένδρα, σκάπτουσι τὴν γῆν, ἐκπλουδίζουσι τὰς ρίζας των, καὶ κάποτε μάλιστα τὰς κόπτουσι διὰ τὴν διατροπήσιν τὰς καμάρας των.

Οἱ μύρμηκες ὅταν πλητίζῃ ὁ χειμῶν, κλείονται εἰς μυρμηκοφωλεάς των, καὶ μένουσιν ἐκεῖ ὡς ναρκωμένοι, μὲ αὐτὰ ἀκόμη τὰ σκωληκία, τὰ ὁποία ἠχμαλώτησαν. Λοιπὸν αἱ ζωοτροφίαι των, δὲν συνηθροίσθησαν διὰ τὸν χειμῶνα, ἐπειδὴ τότε οἱ μύρμηκες δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τροφῆς. Ὡστε ὁ μῦθος σοῦ τέττιγος, ὁ ὁποῖος εἰς καιρὸν χειμῶνος ἐζήτει τροφήν ἀπὸ τὸν μύρμηκα, ἂν καὶ ᾖναι ἀρκετὰ τερπνός, διδάσκει εἰς τὰ παιδιά δύο ψεῦδη· διότι ὁ μὲν τέττιξ ἀποθνήσκει τὸν φθινόπωρον, ὁ δὲ μύρμηξ κοιμᾶται εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος.

Πρὸς δὲ τούτοις εἶναι ἀξιοκατηγόρητος ἡ διαγωγή τοῦ μύρμηκος νὰ βασιλεύῃ ὡς ληστής τὰ ἀδύνατα σκωληκία, καὶ νὰ τὰ ἀπογυμνῶνῃ ἀπὸ τὴν περιουσίαν των διὰ τὸ συμφέρον του, καὶ ὅσοι ὁμοιάζουσι κατὰ τοῦτο τοὺς μύρμηκας εἶναι ἀξιοὶ ἀποστοργῆς. Ἐγὼ δὲ συμβουλεύω τοὺς μικροὺς μου φίλους μόνον τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν οἰκιακὴν τάξιν τοῦ μύρμηκος νὰ ἐνθυμῶνται, καὶ αὐτὴν μόνον νὰ μιμῶνται, ἐὰν θέλωσι νὰ προκόψωσι, καὶ νὰ γίνωσιν ὠφέλιμοι καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν των καὶ εἰς τὴν κοινωσίαν.

«Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ· ὅτι ἐτέθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαβὶδ· καὶ τοῦτο ὑμῖν σημεῖον· εὐρήσατε βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.»

Λουκά· Κεφ. β'. 10—13.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

	Σελ.		Σελ.
A.		Γ.	
*Απάντησις Γαλλίδος πρὸς Ναπολέοντα	16	Γέρον τις καθηγητὴς ἐπιπλήττει μν. τέρψιν διὰ τὸν υἱὸν τῆς	684
*Απόστολος Παῦλος	18	Γνωμικὰ	719
*Ἀλεξάνδριος	70, 91, 106	Γεώργιος Οὐλίαν	754
Ἀυτοπάρνησις διὰ φιλανθρωπίαν	126	Δ.	
Ἀυτοπάρνησις Γαλλίδος γυναικὸς	183	Δῶρον τῆς ἀ. τοῦ ἔτους	3
*Ἀλλόθης πλοῦτος	207	Δημιουργία τοῦ κόσμου	10
*Ἀγαρ καὶ Ἰσμαὴλ	211	Δύο κῆποι	16
*Ἀνακάλυψις ἀδαμάντων	250	Δερεβ. σοι	72
*Ἀμερικανὸς στρατιώτης	255	Δύο κηρία	84
*Ἀνέκδοτον	397	Διασπορὰ τῶν ἀνθρώπων	85
*Ἄλιξις 471, 440, 461, 490,	498	Δύο συνοδοιπόροι	110
*Ἀπόκρισις πρὸς ἄσπτον	430	Δεισιδαιμονία ἐιδωλοατρῶν	133
*Ἀποτέλεσμα εὐγνωμοσύνης	437	Διάφορα εἶδη γῆς	150
*Ἀσρόστατον	517	Δεκατρία πράγματα	560
*Ἀπαιτήσεις κλητοῦ	619	Δύο λουδοβίκικα διὰ δύο αὐγὰ	633
*Ἄρμα Γεωργικροῦτου	626	Δωδεκα ἐρατῆσις	750
*Ἀποκομιτὴν κοράσιον	652	Δεμάτιον Νορβεγιῶν	786
*Ἀνατροπὴ τῶν παιδῶν παρὰ τοῖς Γόθοις	671	E.	
*Ἀστρονομία	685	*Ἐξήγησις τοῦ ἐμβλήματος	1
*Ἀνακάλυψις τῆς ὕλης	700	*Ἐχέ κάτι νὰ κάμνῃς	18
*Ἀνευρεθὲν ἀδαμάντινον δακτυλίδιον	702	*Ἐπίγειος παράδεισος	19
*Ἀρδοσία	734	*Ἐπιστολὴ τοῦ μικροῦ Παύλου	44
*Ἀλεκτορομαχία	750	*Ἐξημερωθεὶς λύκος	75
*Ἀνέκδοτον	751	Εἰκὼν	93
*Ἀμίαντος λίθος	767	*Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Συντάκτην, 111, 112, 512,	528
*Ἀποτέλεσμα παρακοῆς	778	Εἰδοποιήσις	176
B.		*Ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγ. Διονυσίου	178
Βοῦς καὶ ἵππος	82	*Ἐναέριος μουσικὴ	239
Βιβλιογραφία	361, 528, 624	*Ἐξαγοραθεὶς δοῦλος	248
Βεζουβίου ἀ. Ἐκρηξίς	762	*Ἐρμηίτης	367
Βίος Δισώπου	781	Εὐγνωμοσύνη δράκοντος	384
Γ.		*Ἐπιστολὴ Εὐγενίου	398
Γιγάντειος πολῦπος	276	*Ἐξέτασις τοῦ ἀ. Ἐλ. Σχ. Ἀθηνῶν	399
Γίγαντες	363	*Ἐλισάβετ Αὐσουλῶφ	466
Γουτεμβέργιος (Γω.)	423, 444	*Ἐρωτήσεις εἰς τὴν Ἱερ. Ἱστορίαν	511, 502, 623,
Γυμναστικὴ	530		726
Γουλιέλμος Τέλλος	645, 658	Εὐγενὴς παράδειγμα	576

	Σελ.		Σελ.
Ευρώτας (μουχλα)	620	Κιρκάσι	208
Ευλαβής σωματοφύλαξ	622	Κόραξ	93
*Εκδίκηςι συζύγου *Αραβος	639	Κάμπι	265
*Εκουσία επανορθώσεις αδικημάτων	640	Κάστωρ,	331, 351, 360
*Εκθρόνισις *Θεωνος	642	Κολύβριον	379
*Επιστολή πρὸς τὸν Θεόν	690	Κάτι καλύτερον	428
*Ελίφας	692, 711	Καταιγίς	429
Z.		Κακὸς ἄνθρωπος	608
Ζακχάρειος (περὶ)	155	Κοιλίας	648
Ζουμά ἢ ἡ ἀνακάλυψις τῆς κίνας,	411,	Κρίστων ὁ ἀξιολύμωτος	738
418, 434, 455, 471		Καφὲ (περὶ)	453, 494
H.		Λ.	
*Ἡμίονος	185	Λεοπάρδαλος	14, 29
*Ἡμερος λύκος	284	Λύκοι	39, 61
Θ.		Λέων	199
Θησαυρός	90	Λιτότις δειπνοῦ	215
Θαυματουργὸν κισσῶτιον	101	Λιχιδεύς	682
Θυσία τοῦ Ἄβραάμ	230	M.	
Θεὸς εἰς τὸ ἄνω	448	Μίδας	48
Θάνατος τῶν χερῶν γυναικῶν τῶν		Μετάνοια *Ἀρακίδιου	54
*Ἰνδῶν	722	Μικρὰ κοράσια καὶ ὄνος	135
Θάνατος *Ἀθανασίου	723	Ματριφροσύνη *Ἐπαμινώνδου τοῦ	
I.		Θηβαίου	144
*Ἰορδάνης ποταμὸς	23	Μαρτύριον τῶν τριῶν παιδῶν Σου-	
*Ἰνδιάννα μήτηρ καὶ ὁ κροκόδειλος	171	λιωτῶν	163
*Ἰάκωβος ὁ Ἀμιώτος ἢ ὁ μικρὸς		Μεταμορφώσεις τοῦ Βισνοῦ	180, 195
πλάνης	220, 226, 251,	Μαντεῖον Δελφῶν	218
304		Μικρὸς ἄλικις	294, 306
*Ἰδιότητες οἴνων	304	Μέγιστον ῥόδιον	415
*Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ	310, 325	Μικρὸς ἀλαζών	450
*Ἰωάννης καὶ Μάρια	333, 347	Μαυσαλεῖον	479
*Ἰστορία ἐνὸς βουρκολακός	382	Μίλων καὶ Θεαγένης	507, 516
*Ἰακώβ ἐν Αἰγύπτῳ	386	Μυθολογία	98
*Ἰατρὸς καὶ ἀσθενής	431	" Ἰνδῶν	114
K.		" Περσῶν	354, 376
Κάμπλος	56	" Αἰγυπτίων	482, 503
Κατοικίαι τῶν Κινέζων	50, 78, 91	Μυθολογία *Ἑλλήνων καὶ Λατίνων	
Κακὴ συνήθεια τοῦ Καπνίσματος	60	περὶ τοῦ Κρόνου καὶ Ἰα-	
Κατακλισμός	66	νοῦ	514, 533
Καταμνηστὴς σκύλος	74	" περὶ τοῦ Διὸς	553
Κροκοδείλου (περὶ)	107	" " τῆς *Ἡρας καὶ τοῦ	
Κόμψ λευκανθεῖσα ἐκ φέθου	130	*Ἑρμοῦ	561
Κορκαίου (περὶ)	141	" " τοῦ κράτους τοῦ Πε-	
Κλέστος τοῦ Ἄβραάμ	146, 162	σειδῶνος	583
Καθαρισμὸς τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἀρ-		" " τῆς γεννήσεως τῆς Ἀ-	
χάτων	189	θηνῆς	594
Κτίσις Μασσαλίας	190	" " τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περ-	
Κόρη ἀπορφανισθεῖσα μικρὰ	191	σειρήνης	610
Καθ' ἕκαστον πρὸς τὸν Θεόν, 194, 210, 258		" " τῆς *Ἀρτέμιδος	639
		" " τοῦ *Ἀπόλλωνος	649, 666

	Σελ.		Σελ.
" " τῆς πτώσεως τοῦ Φαί-		του τὴν γεννήσιν ἀδελφοῦ	
θοντος	674	του	279
" " τῶν Μουσῶν	695	Περὶ τῆς ἑκτῆς τοῦ μηνὸς Ἐπαργη-	
" " τοῦ Βάκχου	706	λιῶνος τῶν Ἑλλήνων	287
" " τῆς κρίσεως τοῦ Πα-		Περικλῆς ὁ μικρὸς καὶ τὸ πλανώμε-	
ρίδος	725	νον φῶς	322, 341
" " τῶν ἄλλων τοῦ Ἡρα-		Παρμεντιέρος	343, 356
κλέους	744	Ποντικῶ (περὶ)	486
" " τῆς καταβάσεως τοῦ		Πέντε ἀδάμαντες	489
*Ἡρακλ. εἰς τὸν ἄδην	756	Ποτήριον (το)	621
" " τοῦ Ταρτάρου καὶ τῶν		Παράδοξος φιλοζενία *Αραβος	637
*Ἡλισίων πεδίων	772	Πῶς ἐμπορεύοντο οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρω-	
" " χιτώνος τοῦ Κενταύρου	790	ποι	717
Μαρτύριον χυνός	570	Προγνωστικὰ ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ ἡ-	
Μίγας σεισμός τῆς Αἰσθῶνος	578	λίου	754
Μάργαρον	655	Σ.	
Μανάνης	656	Σκύλοι τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου	102
Μαργαρίται	669	Σωματεμπορία	148
Μεγαλοψυχία, σκληρότης καὶ ἐκδί-		Σκύλου (περὶ)	167
κησις	701	Σπανία ἀποσιώσις	263
Μέθυσις ἐργάτης	713	Σέβας πρὸς τοὺς γέροντας	319, 557
Μοίμαι τῆς Αἰγύπτου	719	Σοφία Γερμανοῦ	323
Μάθημα διὰ τοῦ διδασκάλου	770	Σωκράτης	370, 392, 402
Μύρμηκες	794	Συγκεκριμένοι ἔνοιμοι (αἱ)	765
N.		T.	
Νάνοι	378	Τίς ὁ πλοῦσιος καὶ τίς ὁ πτωχός	144
O.		Τιμὴ [ἢ] ὡς ἐνέχυρον	198
*Ὄρος Ἀρχαῖς	122	Τρία (τὰ) δακτυλίδια	202
*Ὄπωροκλέπτης	138	Τυφλὸς χειροτέχνης	236
*Ὄμπρος	280, 302,	Ταχύδρομοι	299
*Ὄνειρα Φαραῶ	315	Τζαμί	405
*Ὄλιθος ἐκ κακῶν παραδειγ.	338	Τρεῖς μῦς (οἱ)	432
*Ὄξυδέρκησι Σικελιώτου	374	Τρόπος συλλήψεως βουβαλίων	589
*Ὀλλανδοὶ πλοίαρχ. καὶ Γερμανίς	416	Τηγάσιμα (τὸ)	672
ξενοδοχῆς	562	Τετράπους ἐπίλεκτος	457
Ὀυπᾶς	745	Τιμωρία	733
*Ὀλέθρια ἀποτελέσματα ἀπλείτου		T.	
φωτὸς κλπ.	787	Τῆς ὀρέξεως μῦς	32
Π.		Υἱοὶ τοῦ Ἰσαάκ	242
Παράδοξον δένδρον	26	Υἱὸς ἀγγρονόμου	330
Παπύρου (περὶ) καὶ μεμβρῆνης	27	Υἱὸς ἀγγρονόμου	388
Πῶς νὰ ἐκδικώμεθα τοὺς ἐχθροὺς		Φ.	
ἡμῶν	34	Φιλόεργος	30
Πατρικὴ βασιλεία τοῦ Ἰμβραήμη	36	Φθόνος τοῦ Ἄδελ	50
Παίδιον καὶ κύνιστρον	123	Φρόνησις χωρικοῦ	159
Πίστις Μαύρου	154	Φιλόστοργον παιδίων	83
Πῶς προέρχεται ἡ βροχὴ καὶ διατί		Φιλία	274
ῥέχεται :	487	Φυγὴ τοῦ Ἰακώβ	290
Παιδικὸν παιγνίδιον	223	Φιλοκαλία Ξενοφώντος	366
Παραμῦθι (τὸ) τοῦ πετεινοῦ	246		
Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Ἰριδος	256		
Πατήρ τις ἀναγγέλλει εἰς τὸν υἱόν			

Φωλιὰ ἀετοῦ	406	Ψαλλὰς μετ'.	486
Ρορῶνα " Ἀγίας	510	Ψάλλος	777
Φυλασσική λίθος	523, 537, 546		
Φυσική θεολογία 597, 614, 633, 662 678		Ω.	
Φωνήτοις οἶκος " Ἀγίας	691	Ὡφείσται τῆς χιόνης εἰς τὴν γῆν	752
		ΠΟΙΗΜΑΤΑ.	
Xάρτου (περὶ)	46		
Χαριδίων τῆς Τουίνεας	132	Φθόνος (θ)	575
Χερσάτης ἐπιταροῦς παίδιον	474	" Ἰτακὴ (η)	590
Χημαλίου	733	" Ἰγνος εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν	
Χήνα καὶ σκύλας	764	τῆς χιόνης	607
		Μῦθος καὶ ἐπιμύθιον	653
Ψάφ	64	Παίδιον ὄρεος καὶ φωνῆ	687
Ψιττακός	216.	" Ἀγρίδος	735

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α. ΤΟΜΟΥ.

